Záhadná houska.

(Okresní soud v Olomouci.)

Obvyklé „Zdar" zaznělo v chodbě olomouckých jezdeckých kasáren po přečtení rozkazu, mužstvo popadlo šálky a hrnulo se ke kuchyni pro menáž. Měli toho večera kávu, salám a housky. Jelikož vojenské ovzduší je nadmíru zdravé a působí znamenitě na trávící orgán, zakousl se chutě do žemle svobodník Savyn, sedící u svého kavalce na kufru; v zápětí však vyprskl, neboť houska měla přepodivnou chuť. Přivoněl k ní a zjistil, že divně zapáchá.

„Franto, čuchni k té housce," pravil svému kamarádu, který tak učinil a znalecky prohlásil, že ta houska smrdí jako bývalé zednické sirky.

Savyn položil zbytek housky na desku nad hlavou kavalce a zbytek večeře s nemenší chutí snědl.

Troubili večerku. Světla ve světnicích zhasla a vše se ukládalo ke spánku. Savyn hodil ještě okem na desku, má-li vše v pořádku složeno, a ejhle! Něco tam svítilo. Podíval se blíže. K svému nemalému úžasu zjistil, že to svítí ten kousek nedojeděné housky. A ježto byl jedním z pokrokových vojáků, hlásil se s onou houskou k raportu, kde mu byla odebrána a prostřednictvím posádkového velitelství předána byla městské radě k vyšetření a eventuelnímu potrestání dotyčného olomouckého pekaře, od kterého ihned přestal pluk housky odebírati.

Městská rada housku zapečetila do balíčku a poslala ji ústavu ke zkoumání potravin v Brně, který methodou Mitscherlichovou zjistil, že v housce je kvalitativní přítomnost většího množství fosforu.

V důsledku toho byl dotyčný pekař obžalován a minulý týden konalo se přelíčení, při kterém výrobce prohlásil, že je to pro něho nevysvětlitelno, ježto s fosforem nikdy nepracoval.

Soud pak pekaře pro nedostatek důkazů osvobodil, takže svítící houska zůstane navždy záhadou.

Z CIZINY

Nemanželský otec vydával se za mrtvého.

Tragikomická historka odehrála se v Hannoversku. Jistý mladý dělník udržoval delší dobu známost s mladou hezkou dívčinou. Známost stala se brzy intimní a jak přečasto bývá, „nezůstala bez následků". Dívka hleděla vstříc radostné události sice s obavami, ale přece jen s jistou důvěrou, že její milenec, nemanželský otec jejího příštího děťátka, ji neopustí; ale stalo se jinak.

Za nedlouho po onom dnu, kdy dívka své sladké tajemství milenci sdělila, obdržela od něj dopis, že nemůže k ní přijíti, poněvadž leží těžce nemocen v nemocnici. A netrvalo dlouho, a přišel druhý dopis, v němž správa nemocnice jí sdělovala, že její milý po dlouhém a těžkém utrpení vypustil ducha a zemřel.

Ubohá byla blízka zoufalství. Tolik se bála té těžké hodinky, jež jí měla nastati, jen tou jedinou nadějí se těšila, že její milý jí zůstane věrným a že v něm bude míti pevnou oporu a snad později docela manžela. A nyní taková hrozná zpráva, že zemřel v nemocnici, aniž by ona byla mohla býti u něj, neboť ve svém prvém dopise nenapsal jí, v které nemocnici vlastně leží.

Ale pak, když vzpamatovala se trochu ze svého zármutku, pojala jakousi nedůvěru. Snad hlas jejího srdce jí říkal, že její milý nezemřel, snad zpráva z nemocnice nezdála se jí býti tak šepsanou, jak úřední zprávy bývají — zkrátka chtěla se přesvědčiti, kdy a kde a jak její milý skutečně zemřel. Vydala se do nemocnice — a tam se dověděla, že zpráva je falšovaná. Hned potom zjistila, že domnělý mrtvý je živ a zdráv a že se raduje z toho, jak se pěkně krásně vyzul z otcovských svých povinností...

Dívka nemohla se těšiti z toho, že její milý je na živu, poněvadž viděla, že jeho láska k ní šla jenom až k tomu otcovství, a že od okamžiku, kdy se o něm dověděl, snažil se svého závazku k ní se za každou cenu zprostiti a veškerá pouta k ní ho vížící přetrhati, byť i třeba podvodem. Přemýšlela celá nešťastná, co má dělati, má-li ho jako podvodníka udati, anebo doufati, že se k ní přec ještě vrátí.

Než ještě se náležitě rozmyslila, byl již u ní detektiv, který již o celé věci byl podrobně informován. Správa nemocnice totiž podala na „zesnulého" trestní oznámení a detektiv byl vyslán věc vyšetřiti a oklamanou milenku pozvati ke svědeckému výslechu.

Poslední jednání odehrálo se před kmetským soudem v Halberstadtu u Hannoveru. Obžalovaný milenec vymlouval se, že nechtěl se vyhnouti svým otcovským povinnostem, nýbrž že zprávu o svém úmrtí myslil jen jako nevinný žertík. Soud však takovým „žertům" nechtěl rozuměti, uznal ho vinným těžkým falšováním dokumentů a odsoudil ho za to na jeden měsíc do vězení.

Nic mu tedy nebylo platno, že „umřel", otcovství a alimentům neujde.

Vrah přísedícím kmetského soudu.

V říjnu minulého roku byla v okolí Hamburku spáchána vražda, jejíž obětí byla dvacetiletá sličná dívka. Vrah byl za čas vypátrán v osobě 38letého pekaře Otty Herwede, jenž dívku vylákal na výlet, na osamělém místě pokoušel se ji znásilniti a když mu kladla zoufalý odpor, probodal jí nožem hrdlo, takže ubohá vykrvácela. Mrtvolu hodil vrah do výkalové jímky jedné továrny v okolí Hamburku, kde teprve po pěti týdnech byla nalezena. V těchto pěti týdnech, kdy zmizelá dívka byla pohřešována, byl Otto Herwede jednou kmetem a zasedal právě při líčení s jistým dělní-